

MATČIN RŮŽENEC

Jeden student našel na cestě ztracený růženec. Když byl ještě malý, modlíval se, ale pak ztratil dětskou víru. Jeho první myšlenka byla, že ho nechá ležet, ale pak se v něm probudila dřívější láska k Panně Marii, zvedl růženec, očistil ho a řekl si: „Když ho nemohu vrátit tomu, kdo ho ztratil, dám ho Panně Marii. Všechny růžence jsou určeny k tomu, aby ji uctily. Položím ho na mariánský oltář prvního kostela, kolem kterého půjdu.“

Když přišel ke kostelu, vstoupil dovnitř a šel k mariánskému oltáři. Maria již čekala na své dítě a dala mu vnučnutí: „Pomodli se růženec, než ho položíš na oltář.“ Dojatý student poklekl a zbožně jako dříve se pomodlil růženec. Přitom ho však zaplavila spousta myšlenek a zdálo se mu, že mu nějaký hlas v srdci říká zcela jasně: „Staň se knězem, moje dítě. Byl jsi volání mého Syna nevěrný, ale to je tvoje jediné povolání.“ Tato slova

byla paprskem světla, který pronikl mladému muži hluboko do duše. Když o tom přemýšlel a ještě více se modlil, náhle zvolal: „Ano, moje Matko, rozuměl jsem. Vráť se zpět. S tvou pomocí chci být Kristovým knězem.“

Dodržel své slovo. Stal se knězem, a to velmi dobrým knězem. Kromě jiných modliteb se denně modlil růženec na starém, na cestě nalezeném růženci, který mu daroval milost kněžského povolání.

Bylo vůlí Boží, že po několika letech se stal kaplanem v nemocnici. Jednoho dne ho přivedli k nemocnému chudákovi, který hned po jeho vstupu zvolal: „Nemluvte mi o náboženství. Jsem nevěřící a v nic nevěřím.“ Přesto ho kněz znovu navštívil, jednal s ním srdečně, ale nemocný ho hrubě odbyl.

„Milý příteli, já se za vás pomodlím růženec,“ řekl kněz. „Žádný růženec se u mne nemodlete,“ odpověděl pacient.

„Ale tato modlitba vám může jediné pomoci.“

„Naopak, vážený pane. Růženec je příčina mého neštěstí.“

„Jak to, co tím chcete říct?“

„Když to chcete slyšet, tak vám to řeknu. Když jsem byl dítě, matka se se mnou každý den modlila růženec. Když jsem vyrostl, musel

jsem jít do města, abych se vyučil řemeslu. Tam jsem našel špatné kamarády, kteří mě svedli ke zlému a k pohrdání Božím zákonem. Byl jsem ve velmi špatném stavu, když mě zavolali domů. Moje matka umírala. Abych jí nepůsobil bolest, přemohl jsem se a slíbil jsem jí, že se každý den pomodlím aspoň desátek růžence. Pak mi matka dala svůj růženec. Po pohřbu jsem se vrátil ke svému řemeslu. Ale cestou mi ďábel vnukl myšlenku: – Zbav se toho růžence a zahod' ho. – Udělal jsem to a s pohrdáním jsem ho odhodil. Od té doby jsem nešťastný a jsem přesvědčen, že jsem prokletý.“

Kněze to velmi dojalo a zeptal se: „V kterém roce a v kterém měsíci se to stalo?“

Když dostal přesnou odpověď, vytáhl svůj růženec z kapsy a zeptal se: „Poznal byste svůj růženec, příteli?“ Nemocný jen zvolal: „To je růženec mojí matky!“ Vzal ho rychle do rukou

a vděčně ho líbal.

„Ten růženec, který byl pro vás důvodem vašeho neštěstí, byl pro mne důvodem mého štěstí. Díky němu jsem se stal knězem a nyní bude i pro vás důvodem vašeho štěstí.“

„Ano, důstojný pane, chci se vyzpovídat.“

„Zítra vám přinesu svaté svátosti a nechám vám tento růženec tak dlouho, až napravíte své hříchy. Ale pak si ho opět vezmu.“

Po několika dnech nemocný zemřel smířen s Bohem a umíraje líbal vroucně matčin růženec... Kněz pak si růženec opět vzal a nosí ho u sebe jako nejvzácnější památku.

Podle
Priester-
tum und
Erneue-
rung
1977.
Albert
Pfleger,
marista
Světlo
46/2008

